

¶ ATTRECTARE.

A Attrectare de sacris præcipue dicitur. Vergilius:
 Tu genitor cape sacra manu, patrioſq; penates:
 Me bello ex tanto digreſſum, & cæde recenti:
 Attrectare nefas.

T. Liuius ab urbe condita: Quod ſignum more uetuſto, niſi
 certæ gentis ſacerdos attrectare non eſſet ſolitus.

¶ ANIMO præſenti. *i. accurate*

A Nimo præſenti modus eſt loquendi, cum nõ ignaue,
 ſed accurate & ſedulo quid agitur.

Terentius in Eunucho: Animo hæc præſenti ut dicas.

Aſconius Pedianus: Animaduertitur ſenſibus præſenti ani-
 mo utentibus.

¶ ADSCRIBERE.

A Adſcribere non eſt (ut aliqui putant) iuxta ſcribere, ſed
 aliquid addere, uel ſubiungere ad id, quod ſcriptum ſit.
 Cicero Attico: Sed cū id ad me Tullia ſcribat orans, ut quid
 in Hiſpania geratur expectem, & ſemper adſcribat id ui-
 deri tibi.

Idem Ruffo: Illud me non animaduertiſſe moleſte ferrem,
 ut adſcriberem te in Phano pecuniam iuſſu meo depoſuiſ-
 ſe. & paulo poſt: Nõ adſcripſi id, quod tua nihil referebat,
 ego tamen adſcripſiſſe mallẽ id, quod te uideo deſyderare.

Idem Attico: Terẽtia tua magnos Articulorum dolores ha-
 bet, & te, ſororemq; tuam, & matrem maxime diligit, ſalu-
 temq; tibi plurimam adſcribit.

Modus eſt loquendi optantis, uel imprecantis, id eſt,
 ¶ BENE uertat, Male uertat.
 orare, ut

orare, ut res bene, uel male cadat.

Plautus in Aulularia: Quæ res recte uertat, mihiq; , tibiq; , tuæque filia.

Idem in captiuis: Quæ res bene uertat mihi, meoq; filio.

Ibidem: Istud di bene uertant.

Vergilius: Hos illi quod nec bene uertat mittimus ædos.

¶ BARBARVM.

Cum Græci Barbaros (Festo autore) omnes præter se ipsos dicant, loca, quæ infra notauimus, aliter accipienda sunt, atq; ab plerisque interpretibus accipiuntur. Barbarum enim id significat, quod alienum, peregrinum, externum.

Barbarum, frembde.

Plau. in Asinaria: Nomen huic Græce Onagos est fabulæ: Demophilus scripsit, Marcus uertit barbare.

Idem in Trinummio: Nam nomen Græce huic est thesauro fabulæ, Philenio scripsi, Plautus uertit barbare.

Horatius: Sonante mixtum tibijs carmen lyra, hac Dorium, illac Barbarum.

Idem: Græcia barbariæ lento collisa duello.

¶ CADERE bene, Male, Oportune, Commode:

Bene & male cadere, oportune, & commode cadere, & cadere absolute, modus est loquendi: cuius loco à multis dicitur Bene & male succedere, siue accidere.

Cicero Attico: Cecidit belle.

Ibidem: Quod si auderem Athenas peterem, sanè ita cadebat ut uellè, nunc & nostri hostes ibi sunt, & te non habemus.

Idem De oratore: Sed hoc tamen cecidit oportune.

Ibidem: Hoc loco Sulpitius insperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed ualde optanti utriq; nostrum cecidit,

Idem in Verrem: Hoc adhuc percommode cadit.
 Cæsar in commentarijs: Vbi tantos suos labores & appa-
 tus male cecidisse uiderunt.

¶ BENE AVDIRE, Male audire.

.i. vituperari

.i. laudari

Male audire non est (ut uulgus putat) qui obtusas au-
 res habens: male audit, nec econtra Bene audire est,
 qui liberas habet ad audiendum aures. Verum is qui de se
 male, uel bene, aut rumorem de se malum, aut bonum spar-
 gi percipit.

Terentius in Phormiōe: Bene dictis si certasset audisset bene.
 Ibidem: Si herum insimulabis auaritiæ male audies.

Idem in Ecyra: Sine me hoc effugere obsecro uulgus, quod
 male audit, mulierum.

Cicero Attico: Nonnulli amici Appij ridicule interpretantur,
 qui me idcirco putant bene audire uelle, ut ille male audiat.

Idem in Oratore: Non quo libenter male audiam: sed quia
 ego causam non libenter relinquo nimium patiens, & len-
 tus existimor.

Ibidem: Cum Quintus Opimius consularis, qui adolescen-
 tulus male audisset festiuo homini Egilio, qui uideretur
 mollior: nec esset, dixisset: Quid tu Egilia mea quando ad
 me uenis cum tua colu & lana? nō pol, inquit, audeo, nam
 me ad famosas uetuit mater accedere.

Idem in Verrem: Quæ Romæ magna est infamia precio ac-
 cepto edixeras ea sola te, ne gratis in prouincia male audi-
 res, ex edicto Siciliensi sustulisse uideo.

Idem de Finibus: Esse hominis ingenui, & liberaliter edu-
 cati uelle bene audire à parentibus.

¶ Belle

¶ BELLE HABERE, Bene multi, Bona pars, Bono esse, Multo mane, Bene mane.

Obseruare Latini omnes debent, & qui latinitalis studiosi sunt, uel minima quæq; eorum, quæ Cicero, & eruditissimi illi, Ciceronis æquales in operibus suis scripta reliquerunt, qualia sunt Belle habere, ^{ser. vijl} bene multi, bona pars, *de meyste deyl.* bono esse, multo mane, bene mane. *ser fro*

Cicero pro Lucio Murena: Posthumus obuiam cum bene magna caterua sua uenit.

Idem de Oratore: Habetis sermonem bene longum. *valde*

Idem Attico: A Curione mihi literæ bene longæ.

Cassius Ciceroni: Classis bene magna.

Asinius Pollio Ciceroni: Habet inermes bene multos.

Dolobella Cice. Terētia minus belle habuit, sed certum scio iam conualuisse eam.

Cicero de Oratore: Aiebat bonam partem sermonis in hūc diem esse dilatam.

Ouidius in Fastis:

Pars bona montis erat.

Cicero Attico: Ad eū septimo Idus literas dedi bene mane.

Eidem: Binas quidem tuas Beneuenti accepi, quarum alteras Fesulanus multo mane mihi dedit.

Hircius in commēt. Bene magna comparata manu prouinciam uastare cœpit.

Ibidem: Bene magna multitudo.

Ibidem: Bene magnum tempus consumpserunt.

Ibidem: Bene multis uulneribus affecti.

Ibidem: Nostri ex humili conualle bene longe sunt digressi.

¶ Boni

¶ BONI consule.

unt gude ferer.

Boni consule, modus loquēdi ueterum illorum, id significat, quod Bonum iudica. Perfecti enim illi Latinitatis principes iudicare, consulere dicebant: ut si dicas: Rogo boni consulas, id sit, quod rogo bonum iudices.

Ouidius de Ponto:

Vt tamen hoc ita sit munus tua grande uoluntas:

Ad me peruenit, consuluitq; boni. Ibidem:

Quæ quanq; misisse pudet, quia parua uidentur:

Tu tamen hæc quæso consule missa boni.

¶ CAPVT.

Inficiari nemo etiam mediocri ingenio audeat, esse modum quendam loquendi, qui linguam Latinam à Barbarie distinguat. Nam uerba, ac uocabula quid per se, & singillatim significēt, innumeri Grammatici copiose differere. Sed quid ijs coniunctis, composita oratione, usitato more loquendi, modus in ueteribus, ac perfectis autoribus obtinuerit, nemo hactenus (quod sciam) plane considerauit. Caput enim illud est, caput cenæ, caput & origio, caput malorum, caput factionis, & capiti tuo, quod genus execrationis est, & huiusmodi boni autores per translationem miracum iucunditate suis scriptis interferuerunt.

Caput.

Plautus in Penulo: Capiti uestro istud quidem.

Vergilius: Capiti cane talia demēs, Dardanio, rebusq; tuis.

Idem: Di capiti ipsius, generiq; referuent.

Cælius Ciceroni: Te ad Nonum Calendarum Iunij Subrostrarij (quod illorum capiti sit) dissiparant perijisse.

Plautus in Mercatore: Ad capita rerum peruenias.

Idem in